

UŽ?

„Poslyš, Vokurková, ty´s prej zase hulila na dívčích záchodech?“

„Co vás nemá, pančelko, já už začla žít úplně zdravě. Cígo sem neviděla... no, už to bude aspoň tejdén, a skoro stejně dlouho sem i absinent... teda abstinent... nebo jak se menuje takovej ten tamten maník, co nepije absint?“

„Vokurková, ty zas plkáš jak hlasatelka komerční televize. Proč ty vlastně chodíš do školy? Není to škoda času?“

„Teda – pančelko – Vy mne krutě podceňujete. Dyk z toho můžu mít celoživotní trauma – že sem ve škole nenašla to... psychologicky... prostředí.“

„Hm, ty jsi vlastně deprivované malé děvčátko, které zoufale hledá pochopení, že?“

„No, sice nevím, co to je, a tak mě to možná trochu uráží, ale na to sem si tady už skoro zvykla. Ale že i Vy, pančelko, to sem teda fakt nečekala. Asi se Vám tady rozbřečím. Ale na just ne, sem přece sebevědomá a tvrdá, že jo? A navíc – mohlo by mi to rozpustit řasenku.“

„Tvoje starosti na mou hlavu, Vokurková. Ale proč jsem tě vlastně odchytila...“

„Kvůli tomu cígu? Už sem Vám řekla, že...“

„Ale ne, jen jestli víš, že budeš letos maturovat?“

„Jak to... dyk jsem nic špatnýho neudělala!“

„Šmarjájozef – Vokurková – už jsi na našem čtyřletém oboru pomalu déle než Kájínek v kriminále, takže přišel čas, abys své vzdělání slavnostně ukončila maturitní zkouškou.“

„No já nevím, když se máti pošestý vdávala, říkala, že dobrý, ale že to nebyl žádněj vodvaz.“

„Konec řečí, Vokurková! Ty odmaturuješ, věř mi. Tvoje maturita - bude to taková pěkná tečka za tím naším případem!“

Pozn. editora: Zveřejněné texty prošly jazykovou i stylistickou korekturou pouze svých autorů. Pokud něco vidíte, dejte jim vědět..

***„Bude to taková pěkná tečka
za tím naším případem.“***

...ze druháku

projekt 2A4 – kniha pátá

Falešná vražda

„Čau Maxi, tak co, jak to jde dneska?“ ptá se ho jeho kamarád Peter. „Ani mi nemluv, ta podělaná skupinka z druháku už mě začíná pěkně štvát.“ „Si myslí, jak jsou dobří a všichni je úplně milujou. To já jsem ten nejlepší tady přece.“ Peter na to jen odpovídá: „Ale nepřeháněj, tak si jich prostě nevšímej, to bude dobrý.“

Po několika měsících

Peter si začal všimnat na Maxovi něčeho zvláštního. Vůbec se nesoustředil, nad něčím celé hodiny přemýšlel a Peter neměl žádné ponětí, co by to tak mohlo být. Peter byl vždy hodný kluk, při Maxovi vždy stál a to Maxe nikdo moc nemá rád. Proto také Peter nemá jiné kamarády.

Nad čím furt přemýšlíš Maxi, dělej, řekni mi to. No hele, mám naprosto geniální nápad, jak se těch blbečků z druháku konečně zbavit. Ach jo Maxi, nech je už konečně být. Ty se snad nechceš zbavit lidí, co nás už od malička šikanují? No tak co tě teda napadlo?

Vymyslel jsem moji falešnou vraždu. Cože jsi vymyslel?!“ řekl udiveně Peter a nevěřil jeho slovům. No svoji vraždu a budou za to moci ty pitomci, kteří skončí ve vězení. Bude to taková hezká tečka za tím naším případem.

Naším? Co já mám s tím společného? Ty mi s tím samozřejmě budeš pomáhat, aby se mi nic nestalo, ale jen to tak vypadalo. Hlavní je, že se jich zbavíme. A nechceš to radši ignorovat než plánovat svoji vraždu? Ani za nic, tohle se povede.

Pokračování příště?

John Geller odjakživa patřil k nejlepším detektivům celého města Chicaga. Rozlousknul každý případ, se kterým si nevěděly rady celé týmy odborníků. Den co den bojoval proti pouličnímu zlu a jeho žaludek snesl nesnesitelné.

Do pondělí, kdy měl Vrchní soud státu Illinois ve městě Chicago rozhodnout o vinně všem známého sériového vraha Billa Koshbyho, zbývalo jen pár hodin. I přesto Johnovi pořád scházely přímé důkazy, které by stačily na usvědčení Billa Koshbyho z osmi vražd za účelem finančního zisku. Že všech osm podnikatelů krutě zavraždil právě Bill Koshby....to každý věděl. Jenže otisky z místa činu se žádné nenašly. Ani žádného svědka nebylo. Nikdo nic nikdy neslyšel.

Venku byla už tma. John si ve své kanceláři dokola procházel soupisy z místa činů. „Crrrr.“ začal řinčet telefon. „Geller John u telefonu.“ Odvětil John svědomitě. Z telefonu se ozval ženský hlas. Zprvu to vypadalo na nějaké přepadení, ale rychle zbystřil potom, co osoba požádala o výpověď ze svědectví vraždy jedné z obětí Billa Koshbyho. „Žena? Zná Billa? Chce o tom mluvit?“ Honilo se Johnovi hlavou. „Můžete dorazit hned?“ zeptal se John hladově.

Drobná mladá slečna, mohlo ji být okolo 24, se dostavila do 15 minut. Jednalo se o přítelkyni Billa Koshbyho. Vše Johnovi vypověděla. Takové svědectví bylo tím chybějícím dílkem k usvědčení.

Po dopsání celé výpovědi předala Johnovi teprve to nejcennější. Billův deník, kam si celé své plány Bill zapisoval. John nevěřil svým očím. Nevěděl, co říct. Dodal jen: „Až tohle ukážu před soudem, bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“

Prsten

Bylo pondělní ráno a venku se při zemi držela mlha. V místnosti zazvonil telefon. „Kancelář soukromého detektiva Thomase Wilsona, u telefonu Sesil, jak vám mohu pomoci?“ „Máme případ, Sesile?“ zeptal se pan Wilson. Sesil zavěsil a poté odpověděl: „Ztratil se 50karátový prsten paní Brownové a máme vyrazit neprodleně.“

Do hodiny muži vyrazili a okolo třetí hodiny byli na pozemku paní Brownové. Když vešli, viděli straší dámu sedět v obývacím pokoji. „Dobrý den paní Brownová, já jsem Thomas Wilson a toto je můj pomocník Sesil Smith.“ „Dáma se slzami v očích odpověděla: „Jsem ráda, že jste přijeli. Včera jsem pořádala večeři s přáteli, nechce se mi věřit, že by ho mohl vzít někdo z nich...“ Sesil uklidňoval postarší ženu: „Nebojte, my váš prsten najdeme.“

Sepsali jména všech účastníků nedělního večera a poté s Wilsonem hledali spojitosti mezi těmito lidmi, jejich případné finanční problémy a jejich minulost. Sestavili časovou osu, kdy mohl být prsten ukraden a pátrali, kde by se mohl prsten nacházet nyní.

Bylo lehce po páté hodině a paní Brownová pozvala muže k čaji. „Mohl bych poprosit ještě o jednu kostku cukru?“ zeptal se Sesil. Komorník se nahnul přes stůl a v tu chvíli mu vypadl z náprsní kapsy 50karátový prsten. Všichni tři se na něj podívali s údivem na tváři. Pan Wilson prohlásil: „Tak takhle rychle jsme případ ještě nevyřešili, vidíte, Sesile.“ „No Georgi...“ řekla paní Brownová, než ji stihl do řeči skočit Sesil s tím, že jde zavolat policii.

Už za 10 minut u dveří stal komisař se dvěma strážníky. „Tak pánové,“ prohlásila paní Brownová, „my si teď můžeme v klidu dopít ten čaj.“ Thomas se usmál a řekl: „Ano bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“

Zmizelý chlapec

Detektiv Max dnes obdržel telefonát. „Dobrý večer, potřebuji vyhlásit pátrání po malém chlapci, jsem vychovatelka ve škole v přírodě, a když jsem šla dneska zkontrolovat děti po večerce, zjistila jsem, že jedna postel je prázdná,“ popisovala zoufalá vychovatelka. „Rozumím, řekněte mi, kde se nacházíte a na místě nám toho sdělíte víc,“ odvětil detektiv. Slečna uvedla Maxovi svou polohu a se svým kolegou se vydali na místo.

Po příjezdu se k nim slečna ihned vrhla. „Jmenuje se Kryšpín, je neslyšící, ale používá naslouchátko,“ popisovala kluka čím dál víc zhroucená vychovatelka.

Detektiv Max se rozhodl zjistit od spolužáků ztraceného kluka, kam mohl zmizet a co ho k tomu vedlo.

Maxův kolega mezitím prozkoumával okolí. „nikde nic, všude jen hustý černý les,“ mumlal si sám pro sebe a hledal nějakou stopu.

Po náročném výslechu Kryšpínovo spolužáků se detektiv vrátil k slečně, která brečela před hotelem, kde byli ubytovaní a křičela jméno ztraceného kluka z plných plic. „Mám pro vás špatnou zprávu, vypadá to, že ho kluci šikanovali a taky jsem z nich dostal tohle,“ řekl Max a ukázal ji v ruce Kryšpínovo naslouchátko. „To není možné, kluci jsou sice gauneři, ale tohle by přece neudělali.“ Přesvědčovala detektiva slečna se slzami v očích.

Najednou v tom se ze tmy vynořil druhý detektiv se ztraceným klukem na zádech. „našel jsem ho uprostřed lesa, je v pořádku,“ vyhrkl druhý detektiv. „Kryšpíííne,“ vykřikla radostně vychovatelka a rozběhla se k němu. „Moc vám děkuji, nechcete jít aspoň dovnitř na čaj a něco dobrého?“ zeptala se slečna. „To bychom mohli bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“ řekl detektiv a usmál se.

Dopis ze školy

Bylo poklidné středeční odpoledne, když Luděk, otec dvou dětí Máry a Marušky, odpočíval sám na gauči u televize. Obě jeho dítky byla pryč, ještě se nevrátila po raním odchodu do školy. Maruška jako talentovaná dcera byla na kroužku Výtvarné ručičky. Mezitím co Marek se potuloval někde venku s kamarády až do setmění. Luděk vyčkával na svou milovanou ženu Alžbětu. Už se nemohl dočkat, až se manželka vrátí domů z nové práce plná dojmů. V tom dlouhém čekání postavil vodu na kávu, aby dodrželi každodenní rutinu odpoledního odpočinku.

Dveře se rozlétly a domů vešla Alžběta s dopisem v levé ruce a praví: „Podívej přišel dopis ze školy!“

Oba rodiče se na sebe zděšeně podívali. Společně dopis otevřeli. Alžběta neměla tu odvalu ho přečíst. Manžel jí přetlumočil, co bylo v dopise napsáno. „Já jsem věděl, že je ten náš kluk průserář! Ale vůbec bych nečekal, že mu hrozí vyhazov ze školy. K SAKRU S NÍM! Už na něj nemám nervy! Jeho život jde do háje a my jsme mu to oba říkali! Dyt z něj nic nevyroste! A tohle! Tohle bude moc pěkná tečka za tím naším případem!“ dodává Luděk vlastní komentář k dopisu. „Uklidni se drahý, to ti nedělá dobře na srdce,“ snaží se ho Alžběta zklidnit.

Manželé společně vyčkají na příchod jejich syna a pokusí se mu naposledy promluvit do duše. I přestože je Marek dokáže naštvat, mají jej pořád rádi, a proto doufají, že je pochopí.

Myslíte si, že to zabere?

Odpoledne s kamarádem

Bylo slunečné podzimní odpoledne. Alfréd byl doma sám, neměl co dělat, a tak se rozhodl, že zavolá svému nejlepšímu kamarádovi Bobovi. „Čau Bobe, nemáš náhodou teďka čas? Hrozně se nudím a máma mi řekla, že můžeš přijít,“ oznámil Alfréd. „A víš, že mám? Hned jsem u tebe!“ radostně odpověděl Bob.

Po chvíli se ozval zvonek. Alfréd vyskočil z postele a běžel otevřít. „Máš nějaký plán, co budeme dělat?“ zeptal se Bob. „Nemám,“ odpověděl Alfréd. Oba chvíli jen nehnutě stáli. „Tak pojďme ven, je hezky,“ napadlo Boba. „Tak dobře,“ souhlasil Alfréd. „Vezmu míč,“ dodal.

Společně vyrazili směrem k parku. Kopali si. Házeli míč na koš. Ani si nevšimli, že už tu strávili několik hodin. „Už se stmívá,“ podotkl Bob. „Tak můžeme jít ke mně domů,“ navázal Alfréd. Když dorazili k Alfrédovi domů, byla už tma. Oba hned únavou lehli na pohovku. Alfréd zapnul televizi. Zrovna dávali Cimrmany. Najednou se vše zhaslo.

„Co se děje?“ vyděsil se Bob. „To by mě taky zajímalo,“ odpověděl zmateně Alfréd. „Já se bojím,“ řekl Bob. Znenadání se prudce otevřely dveře do domu. „Kdo to je?“ zeptal se Bob. „Nevím, ale hlavně buď potichu,“ zašeptal Alfréd. „Kluci, co to tady děláte?“ promluvila konečně neznámá osoba.

„To si ty, mami?“ oddychl si Alfréd. „Kdo jiný?“ s úsměvem odpověděla matka Alfréda. „Dojdu nahodit pojistky,“ pokračovala. V domě se ihned vše rozsvítilo. „Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem,“ ozval se hlas z televize. „Tak koukám, že vám to dívání na televizi dneska úplně nevyšlo“ podotkla matka Alfréda.

„Majore! Majore, kde jste?“ Hlas se, zdálo se Geraldovi, přibližoval. „Majore!“ pokračoval hlas. Gerald se pokusil pohnout, ale kamení bylo příliš těžké. Hlas najednou přestal volat. Gerald už se začínal smířovat s nejhorsším, když tu náhle skrze cihly a kamení začalo prolézat světlo. Postupně světla přibývalo. Gerald již poznal hlas, který ho celou tu dobu hledal. „Majore! Jste na živu?“ Po chvíli slyšitelného úsilí a spoustě odhozených cihel ve světle zazářila stará známá tvář.

„Majore! Vy žijete! To mi tedy spadl kámen ze srdce!“ Gerald již poznal svého spolukomisaře, Ruperta, který dále sundával kamení z jeho nohou. „Ten pád vypadal hrozně, pane! A ten výbuch, ten byl slyšet až sem dolů! Jak jste to jen přežil, pane?“ George se vzpamatoval a konečně měl trochu času rozhlédnout se. „Kde to jsme, Ruperte?“ Rupert se na chvíli přestal zaobírat vysvobozováním přítele a odpověděl: „Dole, majore.“ Gerald, stále mírně rozklepaný z posledních událostí se nestačil divit. „Co znamená tohle vaše ‚Dole‘, Ruperte? A jak to, že jste na živu?“ Rupert se nadechl a vydechl. „Dole, pane, je poslední útočiště nás, nemrtvých – těch, o kterých se lidé pouze domnívají, že jsou mrtví. Ukrývám se tady od mého pověstného zmizení, majore. Byl jsem tu posledních pět měsíců a myslím, že tu jsem spokojený. A vím, že máte tam nahoře nějaké problémy. Tady dole vás nikdo nenajde. Problémy tu samy přejdou. Poklidný život tady dole. Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“ Gerald si povzdechl, když uslyšel, v jakém stavu se jeho přítel nachází.

Případ ztracené dcery

„Dne 24. 12. utekla sedmnáctiletá slečna Jarmila Prchalová z panelového domu v Praze 6. Otec Jaromír Prchal uvedl, že v den útěku měla jeho dcera na sobě černobílou kostkovanou košili, černé džíny, bílé sportovní boty značky Nike a červenou kšiltovku.“ Napsal před třemi týdny začínající kadet pražské policie do záznamu o případu ztracené slečny.

„Máte nějaké návrhy, jak najít pohřešovanou slečnu“ říká kapitán pražského kriminálního týmu. „Nejdříve bychom měli znovu vyslechnout rodiče dítěte a podle zjištěných informací začít hledat.“ navrhla mladá kriminalistka. „Vezměte s sebou kolegu Drápala a jed'te za paní Prchalovou.“ rozhodl kapitán.

Kriminalisté se tedy vydali za panem Prchalem a paní Prchalovou. Kriminalisté dorazili k Prchalům a začali s výslechem. „Měla vaše dcera nějaké problémy doma nebo ve škole?“ zeptala se rodičů pohřešované. „Neměla žádné problémy doma ani ve škole. Byla to normální spokojená holka, která chodila s kamarády ven a užívala si života. A teď ani nevíme kde je a jestli je v pořádku. Vás to evidentně vůbec nezajímá!“ odvětila matka a začala na kriminalisty zvyšovat hlas. „Uklidněte se prosím. Chápeme vaši situaci, ale my děláme maximum pro to, abychom vaši dceru našli. Potřebujeme, aby jste s námi teď spolupracovala. Kde tedy Jarmila nejčastěji nacházela?“ znovu se zeptala kriminalistka. „Nejčastěji asi chodila do své skrýše v lese.“ odpověděla matka.

Kriminalisté se ihned s matkou a pátracím týmem vydali k již zmíněné skrýši. Když dorazili na místo, slečna tam seděla u ohně a překvapivě byla úplně v pořádku. Maminka ji se slzami v očích běžela obejmout.

„A teď vás všechny zvu k nám na večeři. Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem“ řekla matka.

Vražda na oslavě

Je tomu měsíc, co jsem obdržela pozvánku na oslavu k Novotným. Slavili 25. výročí svatby, a tak uspořádali oslavu na kterou pozvali své přátele. Vše se zdálo naprosto v pořádku, všichni se bavili na zahradě, dokud se z domu neozval křik. Když jsme všichni přiběhli k místu, odkud se křik ozýval, tak jsme viděli něco neuvěřitelného. Pan Novotný ležel na zemi v ohromné kaluži krve. Okamžitě jsme zavolali sanitu a čekali na její příjezd.

Se záchrannou službou přijeli rovnou i policisté a vyslyšali úplně každého. Samozřejmě na místě na nic nepřišli, tak dům Novotných uzavřeli jako místo činu a paní Novotná tam nesměla být, tudíž jsem jí nabídla, aby šla ke mně. Bylo mi jí hrozně líto, vůbec nevěděla, co bude dělat. Není se čemu divit, kdyby vám po 25 letech manželství zavraždili někoho, koho milujete, taky byste nevěděli, co budete dělat.

Paní Novotná u mě byla týden, než policie uzavřela případ jejího manžela, jako shodu náhod. Prý měl infarkt a skácel se k zemi. To mi ale nesedělo, přeci jenom když se skácíte k zemi, tak pod vámi není kaluž krve. Proto jsem se rozhodla, že se na to podívám. Prošla jsem všechny důkazy, celý den jsem si přehrávala v hlavě, přesně jak se věci odehrávali. A přišla jsem na zajímavou věc, když jsem šla paní Novotné říct, co jsem zjistila, tak někomu akorát říkala do telefonu: „Nechceš přijít na večeři? Bude to taková pěkná tečka za tím našim případem. Už nám konečně nikdo nestojí v cestě.“

Podezřelý případ

„Byl páteční večer, byla jsem unavená a chtěla jsem si užít trochu klidu. Zapálila jsem svíčky, nalila sklenku červeného vína, napustila horkou vanu a lehla jsem si do ní. Napadlo mě, že bych mohla dočíst pár posledních stran mé oblíbené knihy. Vyšla jsem z vany a šla pro ni. V tu chvíli, když jsem si otřela nohy osuškou, abych neudělala vodové stopy na podlaze, uslyšela jsem vrzání dveří. To mě...“

„Toto byl záznam výpovědi paní Stanleyové,“ řekla komisařka Barbara.

„To je vše?“ řekl našťvaným tónem detektiv Hopper.

„Pozvěte Karen Stanleyovou na další návštěvu, musíme zjistit, co se ten den stalo.“

Barbara odpověděla detektivovi, že to je pouze popletená starší dáma.

Karen Stanleyová byla dalších pět dní nedostupná. Ani kamarádky se jí nemohly dovolat. Hopper se rozhodl, že ji navštíví, protože její výpověď ho mohla posunout dál v případě. Ten den bylo otráveno pět lidí a zdálo se, že Karen mohla být další.

Hopper přijel před její dům a začal zvonit, trvalo přibližně pět minut, než Karen otevřela.

Uvnitř strávil přes dvě hodiny a nic, co by mu pomohlo s vyšetřováním, nenašel. Karen moc sdílná nebyla a pořád vyděšeně opakovala, že nic neví.

Když Hopper přijel zpět na stanici, v jeho kanceláři čekala jeho oblíbená ledová káva a čokoládový dort. Do jeho kanceláře vstoupila Barbara a řekla: „Myslela jsem, že to bude taková pěkná tečka za tím našim případem.“

Hopper se na Barbaru podezřívavě podíval a v ten moment mu vše došlo...

VÝLET DO ŠPANĚLSKA

Na cestě do Španělska jsem se dala do řeči s jedním pozoruhodným mužem. Panem Andrésem. Z ničeho nic mi povídá: „Až dorazíme, nechcete se s manželem přidat ke mně? Čeká mě sešlost na obrovské jachtě a určitě by pro vás bylo místo.“ „Adame, co myslíš? Nebude to lepší než ten náš hotýlek?“ „No já bych řekl, že určitě,“ odvětil mi Adam. A tak jsme měli jasno.

Když jsme dorazili, nemohli jsme uvěřit svým očím. Jachta byla obrovská. „Doufám, že se vám tu bude líbit,“ říká Andrés. „Zatím můžete jít do své kajuty. V osm přijďte do salónku. Bude se podávat večeře.“

Přišli jsme přesně v osm a u stolu sedělo dalších sedm lidí. „Támhleto je můj strýček Francisco. Pozval nás, aby přede všemi podepsal svou závěť,“ pošeptal nám Andrés. Hned jak to dořekl, Francisco pozvedl sklenku a pronesl přípitek. „Rodino, přátelé. Když jsme se tu takhle sešli, rád bych vám představil svou snoubenku Isabel a oznámil, že celé moje bohatství případně jí.“ Když tohle pronesl, všichni se zděsili.

Přesně ve chvíli, kdy se Francisco chystal závěť podepsat, na pár vteřin zhaslo světlo. Když se ale znovu rozsvítilo, ležel na zemi s dýkou v srdci.

„Pane Bože!“ vykřikla Isabel a všichni propukli v paniku. „Ticho!“ zakřičel Adam. „Pracuju jako detektiv, takže to tu všechno v klidu vyřešíme. Hlavně se nikdo nepřibližujte k tělu. Všichni běžte do svých kajut a zamkněte se, protože mezi sebou máme vraha!“ Všichni na sebe jen vyděšeně zírali.

V salónku jsme zůstali jen my. „Co teď?“ zeptala jsem se. „Teď je musíme všechny vyslechnout, a až tohle všechno skončí, vyrazíme na opravdovou dovolenou. Bude to takové pěkná tečka za naším případem.“

Ztracený životopis

Pavel pobíhal po bytě, zvedal štosy papírů, otevíral šuplíky, které záhy zase zavíral a nespokojeně při celém procesu mružel. Jeho otec sedící v kuchyni, jenž Pavla už dobrých patnáct minut pozoroval, si povzdechl a s ležérností popadl Pavla za rukáv bílé košile, když se kolem něj zrovna chystal už zase proběhnout, aby znovu pozvedl prostírání, pod které se už třikrát díval.

„Už si zase něco ztratil?“ Otázal se otec Pavla s pozdviženým obočím. Hoch se mu v několika neúspěšných pokusech zkoušel vykroutit, ovšem marně.

„Dneska mám mít ten pracovní pohovor, ale bůhvíkam sem zas zahodil ten zatracenej životopis!“ Zaúpěl.

„No tak se uklidni. Hledal si ho v mojí pracovně?“ Ptal se otec klidně, zatímco si Pavel mnul pomačkanou látku na svém rukávu. Na odpověď nečekal a raději vstal z židle a vydal se do pracovny. Byla to malá místnost s pracovní deskou, na které se nacházel počítač a štosy dokumentů. Otec je začal prohledávat, zda se mezi ně nepřipletl onen životopis.

Jak se jimi přehraboval, začal se cítit frustrovaně. Stejně jako Pavel, ani on nebyl trpělivý člověk a tak po chvíli začal pobíhat po pracovně a rozhazoval papíry, imitující chování svého syna. Otevřel jeden šuplík. Nic. Rozhrabal další štos papírů. Opět nic.

Už se chystal otevřít ten samý šuplík, když uslyšel Pavlův hlas, jak volá ode dveří: „Našel sem to!“, načež si otec s úlevou vydechl a vydal se za ním.

„Tak pojd', hodím na ten pohovor. Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“ Zasmál se na Pavla.

„Tak a teď si zajdeme na drink, co říkáte, praporčíku? Bude to taková pěkná tečka za naším případem.“ řekl podplukovník a zvedl se od stolu pohřbeném pod papíry. „Tečka za případem?! Vždyť koroner ještě ani nedorazil. Někdo zabil mladou ženu uprostřed lesa. Berte to vážně, podplukovníku.“ obořil se na něj praporčík.

Dveře do kanceláře najednou otevřela sekretářka. „Na místě činu se našly dvě kamery. Podle jejich umístění byly určeny pro sledování divé zvěře. Technici se domnívají, že kamery nahrávaly během napadení. A koroner už přišel – čeká v místnosti číslo 3.“ ohlásila. Oba policisté se na to zvedli a šli za koronerem.

„Vypadá to, že tu máme další oběť Špajzu.“ sdělil koroner s pohledem od těla přikrytém bílým plastem. „To už je pátá za poslední měsíc. To je i na sériového vraha moc.“ divil se praporčík. „Podle pohmožděnin na ruce a ráně na hlavě, šlo o napadení zepředu,“ pokračoval koroner „oběť se bránila pravděpodobně vyššímu útočníkovi s tvrdým předmětem v ruce – od toho také ta rána na temeni.“ Praporčík mu poděkoval, a i s podplukovníkem odešel zpátky do kanceláře.

Tam už čekal technik s kamerami. „Nahrávky jsou v počítači, ještě jsem je nespouštěl, čekal jsem s tím na vás.“ řekl. Spustil video a pohledy všech tří mužů se upřely na obrazovku. Na záběru byla vidět mladá žena a jak k ní po chvíli přichází muž se zakrytým obličejem. Přibližuje se k ženě a po krátkém zápasu ji udeří do hlavy kamenem. Útočník se otočí a odhalí svůj obličej. Je to podplukovník

Ve víru kriminalistiky

„Kolik času potřebuje někdo jako vy, Otomane, aby zajistil náctiletou?“ U Otomana vyvolala slova v kombinaci s vidinou dívky v hadrech na podlaze bázlivou úzkost, projevující se i u takového prostopášníka jakým byl konstábl neslučitelností rozkazu s tím, čeho byl svědkem. „Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem, nemyslíte - inspektore?“ „Tohle jsou ty případy, na které snad jen smrt má dostatečně černý inkoust.“ „Sejde s očí – sejde z myslí, inspektore; tedy pokud konstábl začne dělat svou práci!“

Že to v kriminalistice neplatí, o tom by vám inspektor - jemuž právě před očima běží útržky útržků z dob, které už nedovede souvisle protkat předivem času – mohl vyprávět. Co vidí - svazuje duši, je to jako bezmyšlenkovitě procházet spisy starých případů s bezprostředností několiksetkrát vyšší než sedět před forbinou dění. Jestli existuje něco, co spojuje kriminalistiku s jinými řemesly a co bez ohledu na to jak dlouhou má člověk praxi přetrvává; je to únik před sebou samým, na který si musí každý napsat návod sám.

„Rány jsou tak hrozivě čerstvé a to jak na těle té dívky, tak na duši celé té rodiny, přeci už tolik času uplynulo a bylo ztraceno od té chvíle, co malá Agáta poprvé procházela mezi těmito zdmi a poklekávala na oltáři, dnes již poskvrněném jak jejími činy, tak neutichající vzpomínkou na ní.“ Inspektor procítá ze svých vzpomínek; pozvedává hlavu, jako kdyby právě dočetl nedopsanou knihu, ve které jako žhář pálí přesvědčení ve víru svou ohněm, na který slzy těchto dnů stačit nebudou; inspektor pláče. „Máte pravdu, otče, jako vždy.“

FINÁLNÍ DŮKAZ

Bylo pondělní ráno a byla jsem na cestě k místu činu. Můj kolega dnes zaspal, tak musím dnešek začínat sama. S tímto případem se naše oddělení pere již třetím měsícem. Podezřelého máme, ale důkazy ne. Doufám, že na místě, kam mířím, najdu to, co potřebuji. Jedná se o rodinný dům se zarostlou zahradou.

Když jsem dorazila na místo, všimla jsem si natrhnuté policejní pásky okolo sloupů domu. Teprve až na schodech před domem jsem uviděla pootevřené dveře. To už mi přišlo divné. Lidé z oddělení by je určitě otevřené nenechali. Někdo musel místo činu narušit. Připravila jsem si zbraň a pomalu postupovala dovnitř. Prostor se zdál prázdný. Všude bylo ticho a tma. Už jsem chtěla rozsvítit když najednou..

Šumění. Co to je? „Je tu někdo?“ zašeptám. Nikdo nic. A zase. Hlasitěji. Slyším kroky. Asi po schodech. Někoho vidím. Bojím se. Třesu se. „Bum!“ ozve se rána. Běžím se ke dveřím. Asi na zahradu. Nevím. Vyběhnu. Otočím se.

Úleva. S rozespálými očima vidím mého kolegu ležícího na tom neznámém muži. Srdce mi hned bušilo pomaleji. Kdyby můj kamarád nepřijel, bylo by po vyšetřování. „Tak se podíváme, kdopak se nám pod maskou schovává!“ pravil můj zachránce. Sundal muži kuklu. K našemu štěstí to byl náš podezřelý. Prohledali jsme mu kapsy a našli jsme dopis. Hned nám bylo jasné, že tento důkaz pachatele usvědčí.

„Příště počkej na mě,“ zasmál se druhý policista. Zčervenala jsem, měl pravdu. „Tak pojď, někam zajdeme. Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem,“. Souhlasila jsem.

Detektiv Black přišel do své kanceláře a uviděl na stole balíček. Byl úhledně zabalený bez známky nebo nějakého vzkazu. Detektiv zavolal do své kanceláře svojí sekretářku slečnu Lucy Wilsonovou. Ptal se jí, jestli u balíčku byl vzkaz nebo zda náhodou neviděla, kdo přinesl ten balík. Mezitím jí nabídl, aby si sedla do křesla před pracovním stolem.

Slečna Wilsonovou, kterou lidé často nazývají Červená Karkulka, kvůli její oblíbené barvě, kterou tak ráda nosí, se posadila do pohodlného křesla a dodala „Nic jsem u balíčku nenašla a nikoho jsem neviděla, přišla jsem totiž až v poledne a to už tu ležel.“ Detektiv Black se nahnul k balíčku a dal na něj své ucho, jestli náhodou neuslyší tikot výbušniny. „Slyšíte něco?“ zeptala se slečna Wilsonová. Detektiv se na ní podíval a řekl „Slyším Vás ale bombu ne.“

Do dveří vešel snaživý mladý policajt – pan Willow. „Pan Willow je tu nový,“ řekl detektiv a představil slečnu Wilsonovou panu Willowovi. Pan Willow si všimnul na stole balíček „Co to je?“ „Jenom nudný balík, který tady světoznámý a nejlepší ze všech nejlepších detektivů se bojí otevřít,“ sarkasticky řekla slečna Wilsonova a zapálila si cigaretu.

Detektiv se na ní uraženě podíval a nadechl se, jakoby by něco chtěl říct, ale potom mu došlo, že to stejně nemá cenu. Pan Black začal otevírat balík. Slečna Wilsonova natěšeně řekla „Třeba to bude nějaké poděkování nebo dárek za náš minulý případ, bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“

Detektiv rozvázal mašli, poté roztrhl papír, když vtom uviděl krabici plnou různé kosmetiky. Pan Willow zvedl kus balícího papíru a přečetl „Pro slečnu Wilsonovou, krásné Vánoce.“ Lucy se nervózně zachechtala a odešla ke svému stolu s balíčkem v ruce.

Přepadení

Na stole začal vyzvánět telefon. Nikdo nevyपाल, že by se měl k tomu jít hovor přijmout, a tak se toho ujala Marie. „Marie Duhová, kriminální policie,“ představila se volajícimu. „Dobrý den, tady Jiří Koruna, v obchodním centru je muž ozbrojený pistolí, má u sebe rukojmí a vyhrožuje, že pokud mu někdo nedá dva miliony korun, tak tady někoho zabije. Pomozte, prosím,“ zoufale a tiše se ozval hlas na druhé straně, i když z pozadí byl slyšet řev a ozývající se panika.

„Nemůže to být ten samý člověk jako minulý týden v Ostravě? Vysoká, štíhlá postava, bohužel měl ale kuklu přes hlavu, nevíme o něm tedy více informací,“ ozval se Mariin kolega, který hovor slyšel.

„Haló, jste tam ještě??“ ozval se zoufalý pan Koruna, na jeho hlase bylo poznat, že nemá daleko od pláče. Marie kývla na svého kolegu a promluvila: „Ano, jsem stále zde, hlavně zachovejte klid, i když vím, že je to těžké. Víte, jak ten muž vypadá?“ „Klid?! Doma na mě čeká manželka a dvě děti paní! Co když už je nikdy nevidím!“ pan Koruna už opravdu nezvládal situaci. „Samozřejmě že uvidíte, někoho tam pošleme, bude to v pořádku. Jak ten muž vypadal?“ „Má, má na hlavě kuklu a je vysoký, hubenej, může mu být tak 30, možná...“

„To je bude on Marie, ale víš, jakou má zbraň? To je vážně nebe-“ „To asi ano, ale tentokrát ho dopadneme! Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem,“ povzbudila ho Marie.

V tu chvíli se z telefonu ozval zvuk výstřelu.

Záhadný pisatel

Nezaměnitelný zvuk nože na dopisy, který právě proklouzl vrchní částí obálky, se line vlnou kouře z dýmky tak hustou, že není vidět na krok. Popraskané prsty vyndávají z obálky dopis napsaný úhledným rukopisem, který jistě patří člověku velmi vzdělanému a váženému. „Není to zajímavé milý Watsone?“ protrhne náhle ticho až mrazivě klidný hlas. „Inu přemýšlejte, takový dopis nemá v mé korespondenci obdoby.“ Pronese a krátce se odmlčí.

Žádné odpovědi se ale nedočká, jeho věrný přítel a společník ho pouze obdaří upřímným nechápavým výrazem naprostého zoufalství.

„Doposud jsem v dopisech nacházel pouze účty a nepřeberné množství případů, tento ale vypadá spíše jako jakési vyznání citů mířených k mé osobě.“

Týdny ubíhaly a na pracovním stolku byl už nepřehlédnutelný štos otevřených obálek od stejného, neznámého autora. Nevyhodil zatím ani jediný. Je snad možné, že i srdce, které se doposud zdálo být pouze z kamene, začalo tlouct?

„Je to nad slunce jasné, milý Watsone.“

„Ten člověk, který se rozhodl mi tato slova psát, musí mou práci již nějakou dobu velmi důkladně pozorovat. Je si přesně vědom všech faktorů, které na něj mohou být jen vzdáleně poukázat a omezil je takřka na minimum.“

„Pokud jsou slova obsažena v dopisech myšlena upřímně, a pokud tedy někdy vůbec myšlena upřímně být mohou – láska je mi stále záhadou, rád bych se s tímto člověkem seznámil, myslím totiž, že právě někoho takového potřebuji, jako životního partnera.“

Hrobové ticho v místnosti je po útrpně dlouhém mlčení konečně přerušeno slovy doktora Watsona.

„Já, já jsem autorem a vše co v dopisech popisuji, je až do posledního slova myšleno s tou největší vážností“

V očích světoznámého detektiva náhle probleskl náznak lidských citů a polohlasně pronesl: „Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“

Prozření

„Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem,“ zaslechl jsem, když jsem prošel kolem stolu v policejním baru. U stolu seděli dva proslulí detektivové. Já jsem v tu dobu byl ještě nováček. Nikdo neznal moje jméno, pro každého jsem byl „zelenáč.“ I když jsem měl ze dvou legendárních detektivů respekt, chtěl jsem se o jejich případu dozvědět víc.

„Vo co jde, chlapi,“ zeptal jsem se. Oba se na mě pomalu otočili. Jejich pohledy mi jasně říkaly, že nejsem u správného stolu. „Co se opovažuješ na nás mluvit, zelenáči,“ s důrazem řekl detektiv. Přezdívalo se mu Columbo. Už jsem se chtěl omluvit a odejít, když v tom promluvil druhý detektiv, přezdívaný Holmes. „Počkej, mladej. Chceš vědět jaký to je být opravdovej detektiv, že jo?“ zeptal se mě. Byl jsem radostí bez sebe, ale udržel jsem kamennou tvář.

„To bych chtěl,“ odvětil jsem. Holmes se podíval na Columba a pak zpátky na mě: „Tak nám kup pivo a něco ti řekneme.“ Přišlo mi to jako fér obchod. Šel jsem k baru a objednal jsem jim. „Tady máte to pití,“ povídám. Neodpověděli, ani nezvedli zrak. „Hej!“ zvýšil jsem hlas. Columbo se zvedl se slovy: „Dej sem to pití a vodprejskni, nebo nedopadneš dobře.“ „Však jsme se na něčem domluvili,“ obrátil jsem se na Holmese. „Sorry, mladej. Je vidět, že si vážně ještě zelenáč.“

Už jsem nic neřekl. Cítil jsem se podvedeně a zklamaně. Byli to moji dva největší hrdinové. Potkat je byl můj sen, ale teď jsem viděl realitu. Jsou to jen trosky.

Sběr hub

Včera jsme šli s manželem Lukášem do lesa na houby. Máme totiž takovou tradici, že každý čtvrtek spolu něco musíme podniknout. Zrovna včera jsme se právě rozhodli, že půjdeme na houby do lesa. Sice je nejím, ale miluju jejich sběr. Většinou dělám manželovi smaženici, kterou má tak rád.

Když jsme došli na kraj lesa, slyšeli jsme takový zvláštní zvuk. „Co to je?“ zeptal se manžel. „Nevím, ale jde to z dálky,“ odpověděla jsem. „Možná by to mohlo být nějaké zvíře?“ zeptal se Lukáš. „Je to možný, ale takový zvuk nevydává přeci zvíře,“ podotkla jsem. Šli jsme tedy dál za noseem a prohledávali jsme okolí, zda nenajdeme konečně nějaké jedlé houby. Zatím jsme ale žádné nenašli. Najednou jsme se podívali do leva a lekli jsme se.

Zahlédli jsme totiž za stromem lano, pověšené na větvi, na které visel mrtvý člověk. Byla to nějaká mladá dívka. „Lukáši, co to je, pomóóoc!“ zvolala jsem. „Neboj lásko, zavolám policii, vydrž,“ uklidnil mě manžel.

Když policie dorazila, ptala se na různé detaily, ale bohužel jsme jim nějak blíže pomoci nemohli, nic detailnějšího jsme neviděli. Také jsme se policii svěřili s tím, že jsme hledali nějaké jedlé houby na smaženici, ale žádné jsme nenašli. Policie nám poděkovala a poradila skvělé místo, kde bylo spoustu hub. Lukáš se velice radoval, že bude mít konečně tu svoji smaženici. „Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem,“ řekl.

VRAŽDA MARKÉTY PLAČKOVÉ

Našlo se tělo Markéty Plačkové. Údajně byla zabita v neděli 12.4., předpokládá se že v ranních hodinách. Její matka Andrea vypověděla, že v sobotu na večer šla do klubu Mamba se svojí kamarádkou Terezou Maškovou a poté u ní měla přespat. Tereza vypověděla, že večer probíhal úplně normálně, požívaly alkohol a o Markétu se zajímal nějaký muž. Vypadal okolo věku dvaceti pěti let, byl vysoký se sportovní postavou. Tereza ještě vypověděla, že Markéta s ním odešla ještě ten den okolo jedenácti večer. Předpokládá se, že to byl Markétin vrah.

Šerif: „První moje teorie je, že vrah byl úplně blbej a stalo se to náhodou. A ta druhá, že to měl promyšlený i s nejmenšími detaily.“ Ondra: „Podívám se na záznamy z kamer.“ Marek: „Máme tři podezřelé podle podrobných výpovědí. Jsou to Max Mandle, Ivan Hanák a Matěj Novák. Všechny už jsme vyslechli.“

Šerif: „Vidím to na toho Nováka. Připadal mi až moc v pohodě a vážně. Jenže mi nekoukal při jeho vážných odpovědích do očí. Co ty kamery?“ Ondra: „Na záznamech šla Markéta s ním ven před Mambu a potom k němu do auta. Podle spz značky to ukazuje na Nováka.“ Marek: „No, tak ho vyslechneme ještě jednou.“

Šerif: „Tak jak to vypadá?“ Marek: „Novák se nám přiznal.“ Ondra: „Ouuu, já to věděl.“ Marek: „Přiznal se úplně ke všemu, ale podle toho to byla nehoda.“ Šerif: „Tím, že se přiznal bude mít možná menší trest, tak to bude taková pěkná tečka za tím našim případem.“

Z týmu Petra Pavla – Smrt online

„Tak to mám!“ říká mi Jirka hlasitě.

„Co máš?“ ptám se unuděně, a hlavně strašně unaveně. Celý den i noc jsme oba strávili u počítače

a hledali dezinformátora, který napsal, že Petr Pavel umřel. Vlastně ani nevím, proč jsme to dostali za úkol právě my. Možná proto, že jsme pouze dobrovolníci, ale za to opravdoví počítačová magové. Je tedy pravda, že práci v týmu prezidentského kandidáta jsem si představovala úplně jinak. Já bych raději vytvořila a sestříhala nějaké video o něm a jeho práci, rodině či koníčcích, které bych zveřejnila někde na Facebooku či Instagramu. Kamarád Jirka byl ale oproti mně z prvního úkolu nadšenější. Připadal si jak kriminalista, který řeší první případ vraždy, ať imaginární.

„Už jsem na to přišel, kdo to pustil do éteru,“ říká hrdým hlasem. Nebudeš tomu ani věřit. Sám nevím, zda to můžeme vůbec zveřejnit. Je to fakt bomba.

„Tak kdo? Jsem fakt zvědavá,“ říkám už velmi nadšeným hlasem a zároveň se trochu bojím pravdy.

„To by tě fakt nenapadlo. Je to z IP adresy hradu,“ říká Jirka velmi potichu.

„Proč mluvíš tak potichu, ani jsem ti nerozuměla. Neboj, tady nás nikdo fakt neodposlouchává.“ Už se i směju a připadám si velmi důležitá. Tak jako Agatha Christie.

Pavel mi to zopakuje a já jen na něj překvapivě koukám a poslouchám ho. Vůbec nevím, co tato informace pro nás vůbec znamená. A tak Jirkovi říkám: „Pojď půjdem na rudnu tvého oblíbeného rumu Don Papa.“

„Bude to taková pěkná tečka za tím našim případem.“

Legenda policejního okrsku

Byl jednou jeden detektiv jménem John. Pracoval na těžkém případě plném záhad a nebezpečí. Každý den se snažil vyšetřovat a sbírat důkazy aby našel viníka. John byl odhodlaný a nevzdal se i když mu řešení unikalo přímo před očima.

Jednoho dne se mu konečně podařilo najít všechny potřebné důkazy, které ho přivedli k viníkovi. S pomocí svého týmu a s velkým nasazením se mu podařilo viníka zatknout a dostat před soud. "Bude to taková pěkná tečka za tím našim případem," řekl John svým spolupracovníkům, když odcházel z policejní stanice. "Konečně můžeme udělat pokrok v naší kariéře a posunout se dál"

Všichni byli šťastní a pyšní na svého šéfa Johna, který s pomocí svého týmu dokázal rozlousknout tak složitý případ. Od té doby se John stal slavným detektivem a vyšetřování s ním bylo vždy plné úspěchů. Jeho dobrodružství a úspěšná vyšetřování byla inspirací pro mnoho mladých lidí kteří chtěli být stejně úspěšní vyšetřovatelé jako on.

Johnova práce však nepřišla bez nástrah. Když se pokoušel vyřešit spoustu svých případů, stal se terčem mnoha nebezpečí. Ale John se jen tak nevzdal a snažil se dál pomáhat těm, kteří potřebovali jeho pomoc.

Časem se John stal legendou svého okrsku, města, a vlastně i cele země. Jeho jméno bude navždy spojeno s odvahou a statečností. Jeho dobrodružství a úspěšná vyšetřování se stanou inspirací pro mnoho budoucích vyšetřovatelů.

Případ století

Dva detektivové dumají nad nevyřešeným případem už několik týdnů a stále si nevědí rady.

Detektiv Malý povídá : „Co kdybychom se do toho lesa šli podívat a neseděli tady jako pecky a konečně s tím něco udělali?“

Na to odpovídá detektiv Velký: „To není vůbec špatný nápad, vy jste mi to ale hlavička, obléknu se a letím za Vámi!“

Seděli v autě a jeli na místo činu. Jelikož to chtěli mít co nejdříve vyřešené a pospíchali, tak veškeré dokumenty k případu zapomněli na stole.

„Zapněte navigaci, nepamatuji si přesnou adresu, mělo by to být v těch papírech za Vámi,“ pověděl pan Malý.

„To ale nejsou papíry od případu, to je ten Váš sestavený jídelníček na míru,“ zakřičel pan Velký.

„To si děláte šprťouchlata,“ zasmál se detektiv Malý, „tak to teda fakt nevím, jak najdeme to místo.“

„Víte co, pusťte mě k tomu volantu, já si tu cestu matně pamatuju,“ hrdě se chopil volantu.

„Jeďte doprava, tamhle máte díru, to ji snad nevidíte,“ zvýšil hlas vystrašený detektiv na sedadle spolujezdce.

„Vydrž, Prťka, vydrž, všechno zvládnou.“

Po 2 hodinách hledání se rozhodli, že to budou muset vyřešit po svém a tak zastavili u nejbližšího obchodu a koupili kečup a jeli do lesa najít vhodný strom.

„Tady na ten strom cáknu kečup, spálíme veškerý dokumenty o případu, zavoláme šéfovi a necháme ho to dořešit, stejně jste říkal, že chcete seknout s prací, bude to taková pěkná tečka za tím našim případem,“ řekl pan Malý.

A jak řekli, tak taky udělali.

Už jsem nemohla dál běžet. Boleli mě nohy a hlavně ta pravá, která se teprve léčila z mého předešlého úrazu. Abych byla specifická, moji rodiče mi ten úraz způsobili. Opět byli mimo svou hlavu kvůli alkoholu a tentokrát se rozhodli vybit svou zlost na mě místo na bratrovi.

Zpomalila jsem, abych pořádně popadla dech. Můj bratr taky zpomalil a otočil se na mě, "Vím, že už nemůžeš, ale musíme zrychlit. Ti policajti jsou furt za námi," řekl též udýchaný.

Zrovna jsme utíkali z domova kvůli rodičům, když nedávali pozor, ale všimli si nás v ten moment, kdy jsme vyběhli z domu. Samozřejmě ihned zavolali policii, aby se vydali naším směrem. Zrovna jsme probíhali takovým lesíčkem blízko pobřeží, běželi jsme do kopce, takže dávalo smysl, že už nemůžeme. Mám pocit, že kousek od nás byl útes, na který jsme často chodívali.

"Jo, už jdu," vydechla jsem a opět jsem se rozběhla.

"Neboj, za tím kopcem už nás nenajdou. Už jen chvilku," utěšoval mě.

V dále jsem slyšela policejní sirénu a bouchnutí dveří od auta, věděla jsem ale, že za námi jdou pěšky. Do téhle části lesa nejde jet autem.

Už jsme byli na vrchu kopce a zastavili jsme úplně, abychom popadli dech. Podívala jsem se na bratra s trochou nadějí v očích, která bohužel vyprchala, jakmile jsem slyšela policii nám opět v patách.

Stáli jsme kousek od toho útesu. Můj bratr se na mě podíval a řekl, "Musíme skočit do moře, tam dole jde bezpečně vylézt a utečeme."

Byl naprosto seriózní, ale já se na něj udiveně koukala, "Zbláznil ses?"

"Není jiná možnost, ale neboj, to zvládneme," nadechl se a pokračoval, "a pokud ne, bude to taková pěkná tečka za tím naším případem."

Ráda bych vám řekla, co se stalo po tom, co jsme za ruce spolu skočili do ledového moře, ale z nějakého důvodu si nic nevybavuji.

„Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem,“ řekl detektiv Norman. „Ještě nepředbíhejte detektive, je tu ještě spousta věcí, které se musí zvládnout,“ řekl zkroušeně Tomy. „V klidu Tomy, přeci jsme si říkali, že když všechno vyjde tak jak má, nemůže se Vám ani vaší rodině nic stát,“ odpověděl klidně detektiv Norman. „To si nejsem právě tak jistý, přeci jen to všechno má nějaké mezery,“ řekl Tomy. „Na jaké mezery teď narážíte?“ řekl detektiv Norman nechápavě. „Nejsem si úplně jistý, jestli mi pomůže změna identity. Přeci jen spousta z jeho chlapců mě pořád zná a jestli budou přítomni u procesu, nebude trvat dlouho a najdou mě!“ řekl nahlas Tomy. „U procesu nikdo zvenku nebude, o to se osobně postarám,“ ujistil detektiv Tomyho. „Detektive Normane, vy to nechápete? Don Salieri je nejlivnější osobou v celém Lost Heaven, veškerá ekonomika stojí právě na jeho obchodech, spousta lidí kvůli němu půjde do vězení nebo budou bez práce. A určitě bude chtít potrestat toho, kdo za tím vším bude stát,“ zakřičel Tomy. „Nekřičte na mě, celý bar se na nás dívá, posaďte se a pojďme to vyřešit v klidu,“ řekl detektiv Norman. „Vám se to řekne lehce detektive, Vám o nic nejde. Ale mně? Mně jde o život. Vám to asi vůbec nedochází,“ řekl rozčileně Tomy. „Myslím si, že si plně uvědomuji vážnost celého případu. Jsem si vědom toho, že jestli se vše podaří tak jak má, bude to ten největší proces v historii celé Ameriky,“ řekl detektiv Norman.

Výška 2000 m a stále stoupáme. Už by měli být blízko. Nikde nikoho nevidím. Pod námi je jenom nemilosrdné moře. Koukám se na parťáka. Drží se po mé pravici ve Spitfiru. Hele! Dva Messouni na 3 hodinách! Vypadá, že o nás neví. Jednoho mám na mušce. Tally-ho! Dávám mu sodu. Tak už ví... Úhybné manévry. Nevím jak, ale stále se drží, parchant! Doháním ho. Slizkej had! Nemůžu ho zaměřit. Ted! Dávám mu další nálož! Pravý křídlo má v hajzlu. Jde ke dnu. Druhej stíhač nahání Zího. Letím za nimi! Pálím to do něj ze strany. Klesá a uhýbá. Zí je někde nad námi zakryt mrakem. Stále ho naháním. Z oblaku se vynořil Zí a šije to do něj. Je po něm, polklo ho moře. Máme to brácho! Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem. Měníme směr zpět k pobřeží. Stále nejsem stoprocentně v klidu, v klidu jsem až, když stojím nohama na pevné zemi, ale ulevilo se mi, že jsme je dali. Šťastně si salutujeme jen tak navzájem. Ale ne... zkameněl jsem, mám husí kůži a půlky mám stažený tak, že by se tudy ani vlas neprotáhl. Slyším zvuk, který žádný stíhač nechce slyšet. Stuka! Snesla se na Zího a pálí to do něj. Neee! Odlomil se mu ocas. Padá a mizí pod hladinou moře. Kopyta zlatá.... No počkej! Ty to schytáš! Sakra! Došla munice. Všechno to padlo na toho druhého Messouna. Neboj se Zí, já tě pomstím! Letím na něj. Za chvíli dojde ke střetu! Tma, šok a bolest. Slétl jsem z postele? Tohle všechno byl jako sen?! Asi bych neměl gamesit War Thunder takhle před spaním. Ale co, když už jsem vzhůru, tak si dám jednu rychlou hru.

Odhalení

„Tak jdeme, ať už to máme za sebou,“ řekl Henry Tear unaveným hlasem svému parťákovi Lucasovi Lowmanovi.

Detektivové Tear a Lowman spolu na prvním okrsku na Manhattanu pracovali téměř dvacet let a vyřešili nespočet vražd, loupeží a napadení. Není tedy divu, že k případu několikánásobné vraždy byli přiděleni právě oni dva.

Do luxusního bytu, který byl zároveň místem činu, vešel jako první Henry. To, že se nebude jednat o hezkou podívanou, bylo cítit již z chodby. „To bude zase případ!“ poznamenal Lucas a dal si kapesník před pusou. Když se oba dostali do obývacího pokoje, uviděli ležet hlavou k zemi čtyři ženy. Koberec, který měl původně bílou barvu, byl nasáklý krví. Bylo zjevné, že ženy byly ubodány.

Po příjezdu na okrsek byli Henry a Lucas zvoláni na patologii. „Tak co pro nás máš?“ zavolal Henry na hlavního patologa Jamese Muddocka. „Všechny ženy se nám povedlo identifikovat – byly to sestry. Jejich rodina zítra přijede identifikaci potvrdit. Všechny měly tři bodná zranění v oblasti hrudníku, která pravděpodobně způsobil kuchyňský nůž. Tyto rány nebyly moc hluboké a nebyly způsobeny velkou silou, proto usuzuji, že vrahem byla žena. To potvrzuje také skutečnost, že ženy nebyly v tu chvíli při vědomí. V jejich těle jsme našli velké množství barbiturátů, takže byly otráveny.“

„Zkusím projet kamerové záznamy, třeba něco najdu,“ řekl Henry. Trvalo jen pět minut, než našel vražedkyni. U bankomatu stála žena – nevlastní sestra zavražděných, o které brzy zjistili, že trpí bipolární poruchou a vše hned bylo jasné.

Už byla tma, když detektiv Anthony Davis opouštěl svou kancelář, venku foukal lehký vítr a z nebe padaly dešťové kapky. Tyhle podzimní dny bývaly velmi chladné. Procházel ulicemi města, pouliční lampy mu svítily na cestu. Neměl však namířeno do svého bytu, kde na něj beztak nikdo nečekal, ještě měl schůzi, svým způsobem pracovní, v jedné restauraci poblíž národního muzea.

Když došel před místo setkání, nahlédl do oken malého podniku, ale svého přítele však nespatriil. Rozhodl se si ještě zapálit a následně se zadíval na rušnou ulici. Blikající semaforey, troubící auta, lidé skrývající se před deštěm pod deštníky. Opět popotáhnul ze své cigarety.

Zanedlouho zastavil naproti vchodu žlutý taxík a vylezl z něj detektivův přítel. Davis odhodil nedopalek na zem a zadupnul ho.

„Tony, rád tě vidím.“ uvítal jej se slovy muž, který před chvílí dorazil a podal mu ruku.

Anthony mu taktéž podal paži se slovy: „Já tebe, Matte.“

Oba muži vešli do restaurace, kde se posadili k zarezervovanému stolu. Detektiv si objednal Merlot, Matt sklenku whisky.

„Co tomu říkáš, je to vůbec možné?“ prolomil tichou atmosféru Anthony. Jeho přítel se zhluboka nadechl. Než stačil něco říct, vyrušil je číšník, který přinesl objednané nápoje.

Matt nejprve uchopil sklenku a napil se z ní, dřevitá chuť whisky s tóny dubu a karamelu se mu rozlila v ústech. Detektiv z něj nespouštěl oči. Nakonec se Matt pousmál.

„Je to možné. Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“

„A fakt myslíš, že se to takhle povede?“ ozval se Jirka. S prostým mávnutím ruky jeho pochybnosti zahnal Marek: „Jsem si tím úplně jistej, na sto procent.“

Bezmála dvě hodiny vkuse se tihle dva malí záškoláci snažili přijít na to, jak obelstít rodiče, aby se následující týden mohli vyhnout povinné školní docházce. Rozhodli se totiž vycestovat do zahraničí. Byl to naprosto spontánní nápad. Dny by totiž mnohem raději trávilí poflakováním se na pláži s nohama v písku než ve škole s hlavami nad knihami.

Chystali se podniknout nebezpečné kroky - to jim bylo jasné.

„Plán je takový,” začal Marek, „vytvoříme falešný lístky a plakáty pro zájezd na školní lyžák.“

„To bude uvěřitelný,” souhlasně pokyvoval Jirka.

„Pak je ‘jakoby’ donesem domů, naši to podepíší a daj nám prachy - tím se vyřeší rovnou hned dvě věci - útrata a volno.“

„Jasný, jasný,” Jirka si zamyšleně zkoušel ret, „ale co když se to provalí?“

Na to Marek reagoval jednoznačně: „Nesmí! Chápeš? Pak by to byl.. ani na to nechci myslet.“

„V klidu, já to vykecávat nikde nebudu,” bránil se Jirka.

„Já zařídím cestu a ty ubytování, platí?“ plánoval Marek.

Jirka jen přikývl. „A jídlo?“

„To vyřešíme úplně nakonec. A teď.. Pustíme se do toho, použijeme nějaký fotky z minulejch lyžáků. Jen je trochu upravíme.

Bude to taková pěkná tečka za tím naším případem.“